

Publicerad 2012-09-09 08:28 av Sommarnattsljus

Efter att ha varit på landet och tittat på en lägenhet möter mig Storstockholm med sin charm

Tillbaka till betongen

Tåget rullade in mot Södertälje syd. Stadsmiljön var bekant, till skillnad från den där mystiska paradiska platsen jag just hade besökt långt ut på landet. Känslorna var mycket blandade. Befann mig närmast i någon form av lätt chocktillstånd. När jag gått av och tåget rullar iväg, tar det min paradisdrom med sig.

Rulltrappan upp till biljetthallen är lång. Den blir som en symbolisk resa tillbaka till "verkligheten". Min blick scannar av den välbekanta lokalen, monitorerna, biljettautomaterna. Jag nickar för mig själv, bekräftande, Ja, det här är "min" verklighet. Här känner jag mig trygg, här kan jag spelreglerna.

Utanför vid busshållplatsen strular några berusade ungdomar. Min buss dröjer. När den äntligen kommer och jag satt mig - strategiskt vid bakre utgångsdörrarna - fortsätter ungdomarnas strulande; in på bussen, av igen. En av dem, en pojvasker max 16 år tippar jag, fäster plötsligt blicken på mig från utsidan av bussen genom den öppna dörren: "Du är en hora!" säger han helt från ingenstans, lika oväntat som fullständigt omotiverat. Utan att vänta på min reaktion vänder han och går tillbaka till de andra. Hans kompis ekar omedelbart samma sak. När jag inte svarar utan bara tittar på honom upprepar han det igen: "Du är en hora!" "Tack för komplimangen", svarar jag leende och ser honom stadigt i ögonen.

"Fast du ser väldigt snygg ut ändå", fortsätter han aningens dämpat. Men så liksom vaknar han till och tar ny sats: "Du är en hora! Jävla fitthora, fuck you!" Och så ger han mig fingret. Jag skakar energiskt på huvudet och visar "fingret" upp och nervänt, för att liksom säga att jag inte håller med om det han uttrycker. Han ger mig fingret två gånger till och upprepar sitt "fuck you", medan bussen långsamt rullar iväg.

Jag är rätt tagen där jag sitter. Hela händelsen är på något vis överklig. Det hela var så oväntat. Känner mig mycket nedstämd och ledsen, mest för pojkarnas skull. Ber en kort bön att Gud måtte hjälpa dem, så att de inte förgriper sig på någon kvinna som de får för sig är en "hora". Det är så himla sorgligt alltihop.

Kände att jag hade velat prata med den första killen, fråga honom hur han tänkte, varför han valde att skymfa mig. Samtidigt var det som om "Universum" ville påminna mig om, varför jag har önskat mig bort härifrån. Det här omänskliga förhållningssättet människor emellan är för hårt för mig.

Så blev "hemkomsten" bara ytterligare en bekräftelse på att det verkligen är dags att släppa taget. Det här är inte mitt "hem", det har bara varit min vistelseort i 50 år...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sommarnattsljus med Poeter.se id #30719 innehar upphovsrätten